

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **P. K.**, zast. Mgr. Petrou Krauss, LL.M., advokátkou, se sídlem Šumavská 991/31, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**, se sídlem Karmelitská 529/5, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 12. 2018, č. j. MSMT-11606/2017-4, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 7. 2021, č. j. 10 A 24/2019 - 45,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Vysoké školy ekonomické v Praze (dále též „VŠE“) ze dne 19. 10. 2018, č. j. VŠE/5929/9202/2018, o zamítnutí žádosti žalobkyně o uznání v České republice zahraničního (ukrajinského) vysokoškolského vzdělání a kvalifikace „magistr“ v anglickém jazyce „Master of Personnel Management and Labor Economics“, získaného absolvováním zahraniční vysoké školy s názvem v anglickém jazyce Interregional Academy of Personnel Management sídlící v Kyjevě na Ukrajině (dále jen „MAUP“).

[2] Žalobkyně v žalobě proti tomuto rozhodnutí žalovaného uvedla, že MAUP je ukrajinská vysoká škola disponující čtvrtým, tj. nejvyšším stupněm akreditace. Vzdělání, které poskytuje, je vzděláním ve smyslu Úmluvy o uznávání kvalifikací týkajících se vysokoškolského vzdělávání v evropském regionu, podepsané dne 11. 4. 1997 v Lisabonu, publikované pod č. 60/2000 Sb. m. s. (dále jen „Lisabonská úmluva“). Žalobkyně byla po celou dobu svého studia oficiálně vedena jako studentka MAUP a jako taková byla na Ukrajině také zapsána ve studentské databázi. Žalobkynin absolvovaný studijní program je akreditován Ministerstvem školství Ukrajiny, což je zřejmé z přípisu rektora MAUP ze dne 28. 4. 2018 a doloženého osvědčení o akreditaci.

Po skončení studia tak žalobkyně získala ukrajinský vysokoškolský státní diplom č. 034026 ve vyhotovení dle platných právních předpisů Ukrajiny. Žalobkyně tak je absolventkou MAUP a absolventkou zahraniční vysoké školy.

[3] VŠE zcela nedůvodně zkoumala organizaci studia, což jí však za žádných okolností nepřísluší. Stěžejní podklad, na němž jsou založena rozhodnutí správních orgánů [stanovisko národního informačního střediska Ukrajiny (dále jen „ENIC“)], neobstojí, neboť z odpovědi ENIC vyplývá, že aplikovalo zákon o vysokoškolském vzdělávání č. 1556, ze dne 1. 7. 2014, aniž by bylo uvedeno, kdy se tento zákon stal účinným. Žalobkyně přitom studovala v letech 2013 až 2015, a není tedy zjevné, zda se VŠE vůbec dotazovala na pro věc relevantní období.

[4] Diplom předložený žalobkyní byl v 63 jiných případech VŠE uznán. Žalobkyně zpochybnila závěr žalovaného, že ověření oprávnění zahraničního poskytovatele vzdělání a jeho porovnatelnosti s tuzemskou obdobou co do institucionálního postavení je legitimní součástí porovnání/posuzování zahraničního vzdělávání a kvalifikace. Podle žalobkyně totiž Lisabonská úmluva akcentuje výlučně posuzování dosažených dovedností a znalostí. Je zcela nelogické a v zásadě zbytečné porovnávat postavení jednotlivých školských systémů, neboť jsou velmi rozdílné. Žalovaný z blíže neuvedených důvodů potvrdil postup VŠE, která nad rámec oprávnění vyplývajících z Lisabonské úmluvy přezkoumávala formu dálkového studia žalobkyně a negativně ji hodnotila i přes to, že instituce, která vydala diplom žalobkyně, je součástí školského systému Ukrajiny, jak to požaduje Lisabonská úmluva. Platnost předloženého diplomu nebyla nijak zpochybněna. Došlo ke zkreslení pozice Pražského evropského centra otevřené výuky (dále jen „OEAEF“), které je subjektem pouze organizujícím studium v České republice a není pobočkou MAUP. Žalobkyně není absolventkou české pobočky MAUP, nýbrž přímo MAUP, jejíž studentkou po celou dobu studia byla a byla takto řádně vedena. Na výše uvedeném nic nemění smluvní dokumentace uzavřená žalobkyní se subjekty organizujícími studium na území České republiky, a to jak OEAEF či Akademie Managementu a komunikace s.r.o. (dále též „AKAM“), neboť žalobkyně nebyla povinna zkoumat interní vztahy MAUP a tuzemských subjektů.

[5] Městský soud v Praze nadepsaným rozsudkem žalobu zamítl. Na základě § 90 odst. 2 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), dospěl k závěru, že správní orgán při posuzování žádosti o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace rozhoduje na základě údajů týkajících se oprávnění zahraniční instituce poskytovat vysokoškolské vzdělání srovnatelné s vysokoškolským vzděláním podle § 44 a násl. zákona o vysokých školách. Smyslem tohoto požadavku je zajistit relativní rovnost mezi tuzemským a zahraničním vysokoškolským vzděláním. Tento závěr je dle soudu plně v souladu s Lisabonskou úmluvou, konkrétně s jejím čl. VI. 1 ve spojení s čl. I. Městský soud proto nepřisvědčil námitce žalobkyně, že správní orgány měly hodnotit pouze dosažené znalosti a vědomosti, a nikoliv organizaci studia. Posouzení souladu organizace zahraničního studia s ukrajinským právem totiž bylo nezbytným předpokladem pro řádné vyhodnocení kvality dosažené vysokoškolské kvalifikace v řízení o uznání této kvalifikace.

[6] K tvrzení žalobkyně, že je absolventkou zahraniční vysoké školy, soud uvedl, že z § 90 odst. 2 zákona o vysokých školách a čl. VI. 1 Lisabonské úmluvy vyplývá, že k uznání nepostačuje pouze diplom vystavený zahraniční vysokou školou, ale je rovněž nezbytné, aby k osvědčovaným skutečnostem skutečně došlo, tj. aby žadatel úspěšně absolvoval akreditovaný studijní program. Na základě sdělení ENIC přisvědčil městský soud závěru žalovaného, že předložený diplom neprokazuje dosažení vysokoškolského vzdělání v akreditovaném studijním programu na vysoké škole ve smyslu § 90 odst. 2 zákona o vysokých

pokračování

školách a čl. VI. 1 Lisabonské úmluvy. Studium zprostředkované OEAEP nelze kvalifikovat jako studium na zahraniční vysoké škole, neboť součástí licence MAUP není povolení udělené Ministerstvem školství a vědy Ukrajiny ve prospěch pobočky OEAEP dle čl. 33 odst. 9 ukrajinského zákona o vysokoškolském vzdělání č. 1556. Pravdivost diplomu žalobkyně tak byla jednoznačně vyvrácena.

[7] Žalobkyni se nepodařilo ani zpochybnit sdělení ENIC. Neuvedla žádný konkrétní důvod, proč by v jejím případě neměl být použit ukrajinský zákon o vysokoškolském vzdělávání č. 1556 ze dne 1. 7. 2014. Z žádosti o uznání vysokoškolského vzdělání a kvalifikace plyne, že žalobkyně studium zahájila v roce 2014 a ukončila v roce 2015. Na uvedený zákon rovněž odkazuje i sdělení rektora MAUP ze dne 28. 4. 2016. Pokud by v právní úpravě vysokoškolského vzdělávání na Ukrajině došlo k zásadním změnám, jak se snaží žalobkyně tvrdit, ENIC, případně rektor MAUP by patrně na tyto změny ve svých sděleních poukázali, což neučinili. Za situace, kdy ENIC výslovně neuvedl, že je čl. 33 odst. 9 ukrajinského zákona o vysokoškolském vzdělání účinný pouze pro studium započaté v určitém okamžiku, nebylo povinností správního orgánu se účinností uvedeného zákona zabývat.

[8] Nedošlo k porušení § 2 odst. 4 správního řádu. Z odpovědi VŠE poskytnuté stěžovatelce totiž nelze vyvodit, že předmětných 63 osvědčení bylo vydáno studentům, kteří MAUP absolvovali prostřednictvím OEAEP. Případný chybný postup správního orgánu navíc nemohl založit legitimní očekávání žalobkyně.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[9] Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) podala proti rozsudku městského soudu kasační stížnost, v níž poukázala na přípis zástupce rektora MAUP ze dne 9. 2. 2016, dle kterého MAUP garantuje a v průběhu roku minimálně 2x kontroluje, že studijní programy realizované v České republice, personální zajištění výuky, organizace a průběh studia jsou zcela v souladu s podmínkami akreditace studijních programů MAUP. Studenti v České republice v distanční formě studia absolvují totožný program uskutečňovaný v sídle MAUP na Ukrajině. Existuje možnost svobodné volby studijního jazyka v případě soukromých vysokých škol.

[10] Ohledně studia v českém jazyce stěžovatelka odkázala na § 48 odst. 2 a 3 ukrajinského zákona o vysokých školách ze dne 1. 7. 2014, podle kterého je seznam cizích jazyků, v nichž je poskytována výuka akademických disciplín, určován vzdělávacím zařízením. Pokud byla výuka prováděna mimo území Ukrajiny, jedná se o dálkovou formu studia a stěžovatelka je absolventkou MAUP, nikoli její pobočky, jak dovozují správní orgány. Stěžovatelka tak získala ukrajinský vysokoškolský diplom, a je tedy i absolventkou zahraniční vysoké školy.

[11] Z čl. III. 1 odst. 2 Lisabonské úmluvy vyplývá, že jediným a zásadním kritériem při zjišťování hodnoty akademické akreditace za účelem rozhodnutí o jejím uznání je kritérium dosažených znalostí a dovedností. Správním orgánům proto nepřísluší posouzení organizace studia. To přísluší pouze ukrajinské jurisdikci. Na výše uvedeném nic nemění smluvní dokumentace uzavřená žalobkyní se subjekty organizujícími studium na území České republiky, a to jak OEAEP či AMAK, neboť stěžovatelka nebyla povinna zkoumat interní vztahy MAUP a tuzemských subjektů.

[12] Stěžejním podkladem pro rozhodnutí správních orgánů bylo stanovisko ENIC, které však je z roku 2016, dle tehdy účinné právní úpravy, tj. nikoli pro dobu studia stěžovatelky od roku 2013 do roku 2015. Předmětný nový zákon o vysokých školách je platný od 1. 7. 2014 a nabyl účinnosti dne 6. 9. 2014. K zásadní změně právní úpravy došlo v polovině studia

žalobkyně. Otázka přechodných ustanovení a vztahů staré a nové úpravy je tedy více než důležitá, a odpověď ENIC tak je nepoužitelná, neboť není řádně časově zařazena a je zcela obecná. Dále nebylo zkoumáno, zda žalobkyně mohla či nemohla studovat předmětný obor dálkově a v českém jazyce. Městský soud neuvádí, na jakém základě dospěl k domněnce, že pokud by v právní úpravě vysokoškolského vzdělávání na Ukrajině došlo k zásadním změnám, ENIC, případně rektor MAUP by na tyto změny ve svých sděleních poukázali.

[13] Nesprávný je též závěr, že jestliže ENIC výslovně neuvedlo, že je čl. 33 odst. 9 ukrajinského zákona o vysokoškolském vzdělání účinný pouze pro studium započaté v určitém okamžiku, nebylo povinností správního orgánu se účinností uvedeného zákona zabývat. Jestliže totiž nebyl ENIC na to dotázán, není tato otázka tímto subjektem řešena. Není však možné dovodit, že pokud ENIC ohledně nějakých skutečností mlčelo, tak je přezkoumalo a mlčením o nich referovalo.

[14] Výchozí právní úpravou je úprava národní, konkrétně nový ukrajinský zákon o vysokém školství. Pokud splní ukrajinská škola národní legislativní podmínky, je následně při uznání diplomu získaném na takové vysoké škole nutné použít Lisabonskou úmluvu. Národní úprava a národní podmínky nemohou být tedy nikdy irelevantní, jak uvádí soud, neboť jsou východiskem pro následné užití Lisabonské úmluvy.

[15] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že správní orgány nejednaly *ultra vires*, pokud při důvodných pochybnostech o zákonnosti studia toto studium blíže zkoumaly. Pokud by takto nejednaly, nastala by absurdní situace, kdy by správní orgány byly povinny bez dalšího uznat veškeré doklady o vzdělání, které by měly formální náležitosti. Uznávací řízení by pak postrádalo smysl. Je nezbytné zkoumat nejen to, zda žadatel doložil diplom, ale také to, zda jej vystavila instituce oprávněná realizovat studijní program a další relevantní okolnosti. Ostatně i ze samotné Lisabonské úmluvy vyplývá, že se použije pouze v případě institucí, které mají v zemi původu postavení vysoké školy. Místo studia stěžovatelky však bylo proti ukrajinským i českým právním předpisům. Stěžovatelka tedy sice disponuje formálním dokladem o absolvování vysokoškolského vzdělání na zahraniční vysoké škole, avšak bylo zjištěno, že fakticky vzdělávání na zahraniční vysoké škole, které by bylo možné na území České republiky uznat, neabsolvovala. Samotný diplom neprokazuje dosažení vysokoškolského vzdělání v akreditovaném studijním programu na zahraniční vysoké škole ve smyslu § 9 odst. 2 zákona o vysokých školách a čl. VI. 1 Lisabonské úmluvy.

[16] Stěžovatelka na jednu stranu tvrdí, že nový školský zákon na Ukrajině nabyl účinnosti až v době jejího studia, a tedy neměl být bez dalšího použit, nicméně se sama dovolává téhož zákona. Pokud stěžovatelka nesouhlasí s tím, jak probíhala komunikace mezi ENIC a VŠE, měla dostatek příležitostí toto namítat již před vydáním rozhodnutí VŠE. Tvrzení stěžovatelky o špatně položeném dotazu VŠE směrem k ENIC proto považuje žalovaný za účelové a přesvědčivě vyvrácené jak rozhodnutím žalovaného, tak i kasační stížností napadeným rozsudkem, s jehož odůvodněním se žalovaný ztotožnil.

III. Posouzení kasační stížnosti

[17] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátkou. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

pokračování

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] Podle § 106 odst. 1 zákona o vysokých školách, *ustanovení tohoto se zákona použijí, pokud mezinárodní smlouva, kterou je Česká republika vázána, nestanoví jinak.* Mezinárodní smlouvou upravující uznávání zahraničního vysokoškolského vzdělání, kterou je Česká republika vázána, je Lisabonská úmluva. Smluvní stranou této úmluvy je i Ukrajina.

[20] Podle čl. VI. 1 Lisabonské úmluvy *každá Strana uzná kvalifikace vydané ostatními Stranami, splňující všeobecné požadavky pro přístup k vysokoškolskému vzdělávání v těchto Stranách, za účelem přístupu do programů, jež jsou součástí jejího vysokoškolského systému, ledaže mohou být prokázány podstatné rozdíly mezi všeobecnými požadavky pro přístup ve Straně, v níž byla kvalifikace získána, a ve Straně, ve které je o uznání kvalifikace žádáno.*

[21] Podle čl. VIII.1 Lisabonské úmluvy *každá Strana poskytne adekvátní informace o jakémkoliv instituci náležející do jejího vysokoškolského systému a o jakémkoliv programu uskutečňovaném těmito institucemi za účelem umožnit příslušným orgánům ostatních Stran zjistit, zda kvalita kvalifikací vydaných těmito institucemi opravňuje uznání ve Straně, v níž je o uznání žádáno.* Dle čl. X.3 odst. 4 Lisabonské úmluvy *Strany budou spolupracovat prostřednictvím sítě ENIC s národními informačními středisky ostatních Stran, zvláště tím, že jim umožní shromažďovat všechny informace užitečné pro činnost národních informačních středisek, jež souvisí s akademickým uznáváním a mobilitou.* Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku ze dne 18. 11. 2021, č. j. 8 As 193/2019 - 93, „*z uvedeného lze seznat, že ENIC je instituce, která je oprávněná a způsobilá k vyjednávání se k otázkám uznávání vzdělávání, resp. je schopna správním orgánům dodat potřebné informace sloužícím k rozhodnutí o žádosti o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání.*“ Správní orgány i městský soud tudíž nepochybily, když při posouzení věci vycházely ze stanoviska ENIC.

[22] VŠE se na ENIC obrátila přípisem ze dne 8. 4. 2016 s dotazem, zda vzdělání poskytované OEAEF může být považováno za ukrajinské vysokoškolské vzdělání v souladu s právními předpisy a v rámci Lisabonské úmluvy.

[23] ENIC sdělením ze dne 15. 4. 2016 odpovědělo, že se zabývalo vzdělávacími aktivitami MAUP v České republice. Konstatovalo, že podle ukrajinské legislativy, pokud se nějaká ukrajinská instituce poskytující vysokoškolské vzdělání rozhodne ke vzdělávacím aktivitám na území jiných států, je nutné, aby měla pobočku v zahraničí registrovanou ve své licenci vydané Ministerstvem školství a věd Ukrajiny. MAUP pouze podepsala smlouvu s OEAEF, ale neměla a nemá povolení od ministerstva ke vzdělávacím aktivitám v jiných zemích. Licence MAUP opravňuje ke vzdělávacím aktivitám pro obyvatele Ukrajiny a pro cizince na území Ukrajiny. V tomto ohledu by MAUP měla dokončit registraci k provádění vzdělávacích aktivit na území České republiky v její ukrajinské licenci. Závěrem ENIC uvedlo, že jestliže jsou studijní programy MAUP vedeny pouze v češtině, pak takové vzdělání není považováno za zákonné podle ukrajinské legislativy a ve smyslu Lisabonské úmluvy.

[24] VŠE následně s ohledem na stanovisko MAUP zaslala ENIC dne 28. 4. 2016 doplňující dotaz, resp. žádost o sdělení, který ukrajinský zákon stanoví pro vysoké školy povinnost mít svou zahraniční pobočku registrovanou ve své licenci. ENIC odpovědělo dne 13. 5. 2016, že povinnost mít pobočku registrovanou ve své licenci vyplývá z čl. 31 bod 4 ve spojení s čl. 33 odst. 9 ukrajinského zákona o vysokoškolském vzdělání č. 1556 ze dne 1. 7. 2014. Závěrem ENIC zmínilo, že OEAEF není pobočkou MAUP na území České republiky. Aby mohla MAUP poskytovat vzdělání v zahraničí, je nutné, aby získala povolení a licenci k vytvoření pobočky na území České republiky a zároveň splnila všechny požadavky plynoucí z české právní úpravy.

[25] S ohledem na výše uvedený obsah sdělení ENIC se Nejvyšší správní soud plně ztotožnil se závěrem městského soudu, že studium zprostředkované OEAEP nelze kvalifikovat jako studium na zahraniční vysoké škole, neboť součástí licence MAUP není povolení udělené Ministerstvem školství a vědy Ukrajiny ke zřízení pobočky v ČR dle ukrajinského zákona o vysokoškolském vzdělání. V případě stěžovatelky se tudíž nejednalo o zahraniční vysokoškolské vzdělání uskutečňované institucí oprávněnou poskytovat vzdělání srovnatelné s vysokoškolským vzděláním podle zákona o vysokých školách. Stěžovatelkou předložený diplom tudíž neprokazuje dosažení vysokoškolského vzdělání v akreditovaném studijním programu na zahraniční vysoké škole ve smyslu § 90 odst. 2 zákona o vysokých školách a čl. VI. 1 Lisabonské úmluvy. Na tom nic nemění tvrzení stěžovatelky, že platnost jejího diplomu žalovaný nezpochybnil.

[26] Vyjádření ENIC vyvrací argumentaci stěžovatelky uvedenou v kasační stížnosti, v níž se dovolává přípisu zástupce rektora MAUP, upozorňuje na možnost vzdělávacího zařízení zvolit si jazyk výuky a konstatuje, že se jednalo o dálkovou formu studia, je absolventkou MAUP a získala ukrajinské vysokoškolské vzdělání.

[27] Stěžovatelka namítala, že správním orgánům nepřísluší posouzení organizace studia, neboť jediným kritériem při zjišťování hodnoty akademické akreditace za účelem rozhodnutí o jejím uznání je kritérium dosažených znalostí a dovedností. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že z logiky věci a ostatně také z § 90 odst. 2 zákona o vysokých školách vyplývá, že jako vysokoškolské vzdělání lze uznat pouze takové vzdělání, které je poskytnuto vysokou školou, či institucí oprávněnou poskytovat vzdělání srovnatelné s vysokoškolským vzděláním. Jak již bylo uvedeno výše, OEAEP nebyla instituce oprávněná poskytovat v České republice vysokoškolské vzdělání. Vzdělání a diplom, který stěžovatelka získala u OEAEP, proto nebylo možné pro Českou republiku možné uznat.

[28] Stěžovatelce lze přisvědčit potud, že Lisabonská úmluva v čl. III. 1 bod 2 akcentuje z hlediska hodnocení kvalifikací dosažené znalosti a dovedností. To však neznamená, že již není na místě zabývat se tím, zda se jedná o vysokoškolské vzdělání. Lisabonská úmluva totiž upravuje uznávání vysokoškolského vzdělání. Aby tedy bylo možné podle této úmluvy vůbec postupovat a vysokoškolské vzdělání uznat, musí se v prvé řadě vůbec o vysokoškolské vzdělání jednat. V případě stěžovatelky tomu však tak z výše uvedených důvodů není. Stěžovatelkou zmíněná smluvní dokumentace mezi ní a OEAEP či AMAK nesouvisí s hodnocením (uznáním) stěžovatelkou získaného vzdělání.

[29] Stěžovatelka zpochybňuje stanovisko ENIC tím, že je založeno na právní úpravě, která nabyla platnosti a účinnosti až v průběhu jejího studia. Toto tvrzení stěžovatelky však je toliko obecné, není dále ničím podloženo a podle Nejvyššího správního soudu proto není způsobilé zpochybnit stanovisko ENIC. Stěžovatelka totiž neuvádí, v čem konkrétně spočívá jí tvrzená zásadní změna právní úpravy, neuvádí např. odkaz na předchozí právní úpravu a její znění. Soudy přitom nejsou povinny znát právo cizího státu (§ 121 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.).

[30] Stěžovatelka dále nesouhlasila se závěrem městského soudu, že pokud ENIC výslovně neuvedl, že je čl. 33 odst. 9 ukrajinského zákona o vysokoškolském vzdělání účinný pouze pro studium započaté v určitém okamžiku, nebylo povinností správního orgánu se účinností uvedeného zákona zabývat. K tomuto Nejvyšší správní soud konstatuje, že VŠE spolu s dotazem ze dne 8. 4. 2016 zaslala ENIC v příloze dokumenty předložené stěžovatelkou jako podklad k posouzení věci. V odpovědi ze dne 15. 4. 2016 se ENIC výslovně vyjadřuje k diplomu ze dne 10. 11. 2015. Z toho je zřejmé, že ENIC mělo k dispozici diplom stěžovatelky a další doklady k jejímu studiu. ENIC si tedy muselo být vědomo toho, že stěžovatelka započala studium před nabytím účinnosti ukrajinského zákona o vysokoškolském vzdělání č. 1556 ze dne

pokračování

1. 7. 2014. Pokud by tedy byla relevantní otázka změny právní úpravy v průběhu studia stěžovatelky, pak lze předpokládat, že by se k této otázce ENIC vyjádřilo, jak již konstatoval městský soud. Obstojí proto taktéž navazující úvaha městského soudu, že pokud ENIC výslovně neuvedlo, že je čl. 33 odst. 9 ukrajinského zákona o vysokoškolském vzdělání účinný pouze pro studium započaté v určitém okamžiku, nebylo povinností správního orgánu se účinností, resp. přechodnými ustanoveními uvedeného zákona blíže zabývat.

[31] Námitka stěžovatelky, že nebylo zkoumáno, zda mohla či nemohla studovat předmětný obor dálkově a v českém jazyce, nic nemění na závěru, že posuzované studium stěžovatelky nelze z výše uvedených důvodů považovat za vysokoškolské studium.

[32] Stěžovatelka v závěru kasační stížnosti dovozovala, že národní úprava a národní podmínky nemohou být irelevantní, jak uvádí městský soud. Nejvyšší správní soud uvádí, že žádný takovýto závěr z napadeného rozsudku nevyplývá. Městský soud cizozemskou úpravu zjištěnou z vyjádření ENIC náležitě zohlednil, když poukázal na skutečnost, že součástí licence MAUP není povolení udělené Ministerstvem školství a vědy Ukrajiny ve prospěch ke zřízení pobočky v ČR dle čl. 33 odst. 9 ukrajinského zákona o vysokoškolském vzdělání č. 1556.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[33] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelkou uplatněné námitky, kasační stížnost je proto nedůvodná. Nejvyšší správní soud tedy dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[34] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. ledna 2022

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu